

Bibelen omtaler ikke præsteembedet

KVINDELIGE PRÆSTER

At vie kvinder til præster betyder et brud med en del af traditionen, men det er på ingen måde et brud med Bibelen og dens ånd

Jean-Pierre Duclos - Indlæg i Kristeligt Dagblad 09. jan 2008

DET KAN VIRKE upassende, at jeg som katolsk teolog blander mig i den på ny opblussende debat om kvindelige præster. Men når talen er om Bibelen, som vi er fælles om, kan jeg også være med. Og når det påstås, at man må være modstander af kvindelige præster for at kunne kaldes bibeltro, må også jeg sige stop.

At nogle kristne kirker har brudt med mange århundreders tradition, som overlader ledelsen af nadvergudstjenesterne til mænd, gør det endnu vanskeligere for alle kristne at forenes om Herrens bord. Men det drejer sig kun om et brud på traditionen. Det går ikke imod Bibelens lære af den enkle grund, at Det Nye Testamente slet ikke nævner noget embede som knyttet til forvaltningen af nadveren. Modstand mod kvindelige præster kan kun kaldes bibeltro, hvis den lever op til to kriterier: Bibelen alene og hele Bibelen, og det er ikke tilfældet med nogen af dem.

For det første: Bibelen alene. Men Bibelen omtaler slet ikke det kristne præsteembede. Ifølge Det Nye Testamente er Kristus den eneste præst, det eneste bindeled mellem Gud og menneskene. Derfor bruges ordet præst, som var knyttet til den jødiske tempeltjeneste eller til de hedenske offerkulter, slet ikke til at betegne en særlig menighedstjeneste. Den eneste form for menneskeligt præstedømme, vi møder i Det Nye Testamente, er det almindelige præstedømme (1. Pet. 2, 5 og 9), som Luther satte så megen pris på, og som Andet Vatikankoncil har fremhævet så meget. Men det er ikke det, sagen drejer sig om.

TIDSSKRIFTET Katolsk Dialog vil i sit januarnummer bringe et fyldigt referat af, hvad Paul Hoffmann (katolsk professor i nytestamentlig videnskab ved universitetet i Bamberg) skriver om menighedens struktur i de nytestamentlige tekster. "De kristne grupper forstod sig selv som en tempel-, præste- og alterløs menighed. Intet sted kan man se, at ledelsen af eukaristifejringen skulle være forbeholdt en særlig ånds- eller embedsbærer, der oven i købet skulle have behov for en særlig overdragelse eller "vielse". I 1. Kor. 10, 16 taler Paulus om "bægeret, som vi velsigner", om "brødet, som vi bryder" – og "vi" betyder hele menigheden. I deltagelsen i det ene brød bliver de mange til et Kristi legeme."

Dr. Hoffmanns artikel beskæftiger sig ikke med emnet kvindelige præster, men det er tankevækkende for os, at dette "vi", som han fremhæver, også indbefatter kvinderne, de samme kvinder, som Paulus havde sat på plads i første halvdel af samme kapitel af 1. Korintherbrev, en hovedtekst i kritikken af kvindelige præster.

MIT ANDET kriterium er hele Bibelen. Og her er situationen en helt anden. Nytestamentlige tekster om kvinder mangler ikke, men de er vanskelige at harmonisere. I omfang fylder Paulus' tidsprægede og patriarkalske, for ikke at sige mandschauvinistiske, formaninger (1 Kor. 11, 3-16) mere end hans profetiske budskab til galaterne – mænd og kvinder, "I er alle én i Kristus Jesus" (3, 29). Man må ikke fravælge nogen af dem, men siger Jesus ikke, at ny vin skal kommes på nye sække (Mark. 2, 22)?

AT KONSTATERE, at det kristne præsteembede ikke omtales i Det Nye Testamente, betyder ikke, at vi ikke tror på, at det bygger på Kristi vilje. Da Jesus forlod os Kristi himmelfartsdag, betroede han sin menighed selv at indrette sig som kirke for at videreføre hans mission. Og han lovede os "Jeg er med jer alle dage indtil verdens ende." (Matt. 28, 20).

Han var også med os, da urmenigheden fandt på at organisere sig med et særligt præsteembede, en strukturform, som allerede i begyndelsen af det andet århundrede bliver attesteret i de breve, Ignatius af Antiochia (død ca. 110) sendte til menighederne i Lilleasien. Det er kun gennem traditionen, at vi kan knytte vores nuværende embede til Kristus, det eneste grundlag (jf. 1. Kor. 3, 11). Kan præstevielse af kvinder betyde et brud med dette fundament?

Problemet med fortolkning af traditionen er at skelne mellem budskabet og dets tidsprægede dragt. At urmenigheden indsatte særlige embedsbærere til at lede brødsbrydelsen hører til kernen og må stadig gælde. Men at de kun valgte mænd, fordi det var en selvfølge i deres samfund, kan ikke siges at høre til kernen.

Det ser ud, som om urmenigheden har haft et mere restriktivt syn på kvindernes plads end det, vi møder i de evangeliske beretninger. Hvis menigheden skulle strukturere sig i dag, ville det gå anderledes. Kristus inspirerede urmenigheden til at indstille mennesker til dette embede. Og som Paulus skrev til galaterne: Mænd og kvinder, vi er alle én i Kristus.

At vie kvinder til præster betyder et brud med en del af traditionen, det tidshistoriske aspekt, ikke med kernen, men at det er et brud med Bibelen – afgjort nej.

Jean-Pierre Duclos,
cand.theol. og cand.mag.,